

bringsforlaget. Det er, som den ærede Minister sagde, nødvendigt, at der kommer en Afgjørelse af hele denne Sag, da han ellers vil være nødt til at anlægge Banen paa den Maade, der er bestemt i den Lov, som han nu søger forandret. Han har fuldkommen Ret, naar han siger, at han ikke, med Hensyn til dette Spørgsmaal kan ønske at have fuldkommen frie Hænder, men maa ønske, at den lovgivende Forsamling udtaler sin Mening derom. Jeg vil ret indstændigt bede den ærede Minister om ikke at drive sin Smøbekommen imod Anstuelser, der ikke ere hans, saa vidt, at han forlader os, som ere hans Venner i denne Sag; jeg vil bede ham om at tage den Anførselstav, han har lagt fra sig, frem igjen og at føre os den korte og lige Vej fra Horsens til Aarhus. Vi skulle følge ham meget trofast; men det er nødvendigt, at han gaaer i Spidsen. Gjør han det, er jeg overbevist om, at Meget af den Modstand, der er kommen frem, vil synke til Jorden, og jeg haaber, at vi da skulle faae en god Ende paa hele denne Sag. Det er altsaa Indenrigsministeren, jeg appellerer til; lad det være ham, som fører os; lad ham ikke nøies med at gjemme sine Duffer i sin Barm, men lad ham bringe dem frem og forsvare dem med Grunde, som han bedre end nogen Anden kan føre i Marken.

Indenrigsministeren: Desværre kan jeg ikke følge den Opfordring, den ærede sidste Taler stillede til mig. Jeg troer ikke, at man kan bebrejde mig, at jeg har opgivet den Stilling, som jeg i forrige Session indtog til Sagen. Jeg tvivler ingenlunde paa, at den ærede Taler vilde følge mig trofast, jeg tvivler heller ikke om, at han jo nok vilde føre en lille Flok med sig, men jeg er fuldkommen overbevist om, at han ikke vilde føre en saa stor Armee med sig, at han vilde kunne knuse den Modstand, som bestandig i dette Thing har været gjort imod dette Forslag. Dersom den ærede Taler og de, der nu samstemme med ham, i forrige Session havde anstrengt sig for at fremme, hvad de nu ansee for at være det Rigtige, saa havde de vistnok ikke tilstedt, at det Udvalg, hvis Botum de nu ikke erkjende for godt, var kommet til at bestaae

alene af deres Modstandere. Det forekommer mig, at den ærede Taler ikke kan have overseet, at der denne Gang endog saa er faldet Udtalelser her i Salen, der tydeligt nok vise, at jeg ikke er den Æneste, som har opgivet det tidligere Standpunkt. Der er fra Medlemmer, som i forrige Session talte meget varmt for Torvillinien, faldet Udtalelser, der vise, at de nu have indtaget et derfra ganske forskjelligt Standpunkt. Jeg troer altsaa, at det vilde have været aldeles forgjæves, om jeg vilde have taget Commandostaven igjen i min Haand og stolet paa, at en lille trofast Flok vilde have støttet mig. Det er først, efterat jeg er bleven fuldstændig overbevist om det Umulige i ligeoversfor den høitærede Repræsentation at gjenneføre, hvad jeg anseer for det Rigtigste, at jeg har opgivet mit tidligere Standpunkt og derefter har søgt at gjenneføre det, der, næst efter dette, af mig ansees for at være det Bedste, — og jeg maa bede fastholdt, at Forskjellen imellem det Næstbedste og det Trede i mine Tanker ikke er stor.

Ischering: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Ischering: Det ærede Medlem her bagved (Wille) har den Bane bestandig at bringe min Person med ind i Spillet, hvor det slet ikke vedkommer Sagen. Dette vil jeg nu ikke brhde mig om; men naar han siger Noget, der vedkommer min hele politiske Stilling, saa er jeg nødt til at imødegaae det, for at det ikke skal have Udseende af, at jeg bifaldt det. Det ærede Medlem sagde, at jeg vilde nivellere Alt og ikke taale, at Noget kom op. Dette kan ikke være rigtigt, idet jeg nemlig selv personlig har gjort mig Umage for vel ikke at komme i høie Stillinger, men kun for at komme til at staae saa høit, som min Natur vilde tillade det, og som Omstændighederne maatte føre det med sig. Og skulde jeg da ikke unde Andre, hvad jeg ønsker for min Person? Men, hvad jeg ikke vil, det er, at man ved kunstige Midler skaber Forrettigheder paa